చెలగాటం

రచన:
శ్రీ డి. కృష్ణా.

అనుకోకుండా వచ్చిన వుత్తరాన్ని గబాగబా చదువ లేదు. అసలు ఆ వుత్తరాన్ని చించడానికి కూడా మనసొప్పటంలేదు. అయినా ఆ వుత్తరం వ్రాసిందెవరో తనకు తెలుసు? ఆ చిరునామా దస్తూరిలో ఆ ఆకారం ప్రతిబింబిస్తూనే వుంది. అందుకే తనకు చదవటం యిష్టం లేకపోయింది. ఆ యిష్టం లేకపోవడానికి నా జెలసీ కంటే మరేం కాదు.

రెండు వసంతాల తరువాత యీ వసంతంలో వచ్చిన వుత్తరం ఎందుకు చదవవు? అంటారేమో! పిడుగుకూడా ఎప్పుడో ఓసారే పడుతుందికాని... ప్రతిఫలం భస్మీపటలం కావడమేగా?!

\+ \+ \+

ఆలోచనల్లో మూడు వసంతాలు తిరోగమించాను. అది ఓ పెద్ద బస్తీకాకున్న బస్తీ అనడానికి సందేహం మాత్రం లేదు. అందుకు ఆ పట్నం వైశాల్యములో నైతేనేం? ఇండస్ట్రీలో నైతేనేం? రాజకీయాల్లో నైతేనేం? అందెవేసినచేయి అని అడపా దడపా చెప్పుకుంటూనే దానికి పట్నం బిరుదిచ్చేశారు. అటు ప్రభుత్వం యిటు ప్రజలు.

ఆ బస్తీలో మేడమీద పన్నెండో నెంబరు గదిలో మకాంబెట్టి కాలేజి వెలగబెడుతున్న రోజులవి. ఆనాటికి ఫైనల్ బి. ఏ. లో రెండు మూడుసార్లు పాట్లు, పాట్లుకాక మొత్తంగా తప్పిపోయి అఘోరిస్తున్నా. చదువెట్లున్నా సినిమాల్లో చిన్న సాంకేతిక నిపుణులనుండి పెద్ద నిర్మాతలు, డైరక్టర్లు, యాక్టర్లను బట్టీ పట్టేసి సినిమా రామాయణంకూడా రాశేశాను. ఇక రాజకీయాల్లో నైతేనేం కాలేజి అమ్మాయిల నఖశిఖ పర్యంతము ముకుస్తద్య నిందాస్తుతిలో దిగంబరంగా, ట్రాజెడిగా [illegible] కవిత్వాలల్లి రోడ్లలో, ధారావాహి[illegible] అప్పజెప్పేవాళ్లు నేనూ నా మిత్రులు.

దాంతో నాలో ఏదో మహాశక్తి వుందని భ్రమించి నన్ను [illegible]గారిగా కాలేజి యూనియన్ సెక్రటరీగా చేసి [illegible]పారేశారు మా కాలేజివాళ్ళు. దాంతో తలకు కొమ్ములు మొలవకపోయినా అప్పుడప్పుడు తడుము కొంటూండేవాణ్ణి.

ఆ కాలంలో కొన్ని లాజికల్ ఎక్స్‌పెరిమెంట్సు కూడా చేసేవాణ్ణి. ఉదాహరణానికి మా రూంలో గోడకున్న అద్దంలో రోడ్డులో వెడుతున్న ప్రతి అమ్మాయి ప్రతిబింబం అచ్చుగుద్దిన పోలికలో కనబడేది. ముఖ్యంగా మేడ ఎదురింటి వసంత.

వసంతంతో పరిచయంకూడ విచిత్రంగా, కాకతాళీయంగా జరిగింది.

ఆనాడు రూంలో వాలు కుర్చీలో వొరిగిపోయి పీక మీదపీక కాల్చుతూ ఆ పొగలో మరో లోకాన్ని సృజించి దానిలో నేను డిక్టేటరుగా పీలయ్యేవాణ్ణి.

అటువేపు చూచేసరికి ఓ పదేళ్ళ అబ్బాయి భయం భయంగా నావేపు ఆ పొగలవేపు విచిత్రంగా చూస్తున్నాడు. అటువేపు తిరిగి ఆ పిల్లాడి వేపుచూచి దగ్గరకు రమ్మన్నాను. వాడి చేతిలో పొడుగాటి డ్రాయింగ్ పేపరు వాటి తాలూకు సరంజామా పట్టుకొని యున్నాడు.

ఏం కావాలి? తమ్ముడు! అంటు అతని కళ్ళలో చూశాను. వరల్డు మ్యాపు దీనిలో వేసివ్వాలని మా అక్క చెప్పింది అంటు వల్లించాడు. ఆతురతగా ఎవరు మీ అక్క అంటూ ప్రశ్నించాను? అదిగో ఆ యింటిలో అటువేపుంటున్నామే అన్నాడు. ఏ యింట్లోనో?...పోని మీ అక్క పేరేంటి?...వసంతా.., గబుక్కున అన్నాడు. ఎవరబ్బాయీ వసంతా? ఎక్కడా చూచినట్లు లేదే అనుకొని ఏం చదువుతూంది? పదవ తరగతి అన్నాడు. సరేలే వేసిస్తానంటు ఆ సరంజామా నంత పట్టించుకొని పంపించివేశాను.

అయినా తనకు ఆర్టు అసలే రాదే?...అసలు ఎవరీ అమ్మాయి. అందంగా వుంటుందా? ఎలా వుంటుంది. ఆ అబ్బాయింగుర్తొచ్చాడు. పోల్చుకుంటే చక్కనిదే అయివుండాలనిపించింది. ఈ చాన్సు ఉపయోగించుకోవాలి. అయినా యీ ప్రపంచ పఠం ఎలా? వెయ్యడం. తను ఆర్టు వేశాడంటే యిక ఆ అమ్మాయికి స్కూల్లో నాకు ఆ అమ్మాయిదగ్గరా పరువు దక్కదు. వెంటనే చురుక్కుమన్నాడు సురేశ్. బుర్రంటే యిలా వుండాలి అభినందించుకొన్నాను.

దాంతో ఆ పిల్లకు అప్పుడప్పుడు తనదగ్గర అంటే పరోక్షంగా సురేశ్ దగ్గర మ్యాపులు వేసి పంపడం తనకు పరిపాటైంది.

ఒకనాడు అనుకోకుండా ఆ అబ్బాయి వచ్చి మా అక్కాయి రమ్మంటుంది అన్నాడు. అబ్బా! యీనాటి కటాక్షించిందన్నమాట అనుకొని ఏమిటి విశేషం అన్నాను! మా అక్కాయి పుట్టినరోజు పండుగ అంటు గబా గబా చెప్పేసి వెళ్ళిపొయ్యాడు.

బాగా ముస్తాబయి నాలుగు గంటలకి మహో రాజా లీవిలో మెట్లు దిగి అలా బజారుకెళ్ళి ఓ చక్కటి భావనా శిల్పానికి ఫ్రేం కట్టిన చిన్న వెండి ఫోటోను బహూకరించదలచాను. నా భావనా శిల్పానికి ప్రతీకగా.

నే వెళ్లేసరికి వసంత చక్కగా అలంకరించుకు కూర్చొనుంది. పల్చటి ఆ ముంగురులు గాలిలో జారిపోతూ ముఖాన్ని ముద్దిడుతూంటే మరి మరి చూడా అనిపించింది. నవ్వుతూ మెల్లగా దగ్గరికెళ్ళాను. వసంత లేచి నమస్కారమంది. ఆపై ఎన్నో కబుర్లు చెప్పుకున్నాము. ఆ తర్వాత మీరు అప్పుడప్పుడు మా యింటికి వస్తూవుండండని మరి మరి చెప్పింది.

నాకుకూడ ప్రత్యేకంగా ఏమీ వసంతతో పని లేకున్నా ఏదో వంకతో చూడాలనిపించేది. దాంతో ఏ నవల కోసమో! పాకుపెట్టి వెళ్ళటం జరిగేది. వసంత కూడ నవ్వుతూ ఆప్యాయంగా పలకరించేది. ఆ నవ్వుల్లో వేయి పువ్వులు విరిసి నెత్తావుల ఘుమఘుమల్లో నన్ను నింపేసేవి. ఆ మంజుల మనోజ్ఞ సౌరభాలు తనకోసమే నన్నట్టు తృప్తిపడేవాణ్ణి.

ఒంటరిగా కూర్చుని ఆదోలా ఆలోచించేవాణ్ణి. ప్రతి నిముషము వూహా సౌధానికి పునాదిరాళ్లు పేర్చుకుంటూ వుండేవాణ్ణి. దాంతో చదువు కాలేజి బెంబేలుపడి చూస్తుంటాయి అప్పుడప్పుడు. ఏమిటీమార్పని.

ఒకనాటికి తన హృదయాన్నే వసంతా ముందు విప్పి చదవాలనుకునే వాణ్ని కాని అలాంటి సమయం వచ్చి నేను వుద్యమించేసరికి జారుకొనేది. మరికొన్ని సమయాల్లో నేను చెప్పలేక మౌనంగా వుండేవాణ్ణి.

ఆ మధ్య మరోకొత్త యువకుడు వాళ్లయింట్లో వుండటం వసంతతో తిరగటం నాకు పిచ్చెత్తే నట్ల
ని
యింది. నా చేతిలోవున్న వస్తువును లాక్కున్నట్టు అపించేది. కాని అత డెవరో బహుశా వాళ్ళ బంధువై యుంటాడేమో! అయితే మాత్రం! ఎవడో వాడు తేల్చుకోవాల్సిందే!

ఓనాడు ఆ మాటే అడిగాను కోపంగా! ఎందుకండి అంతకోపం అతను మా బావగారు. ఆ...అన్నట్టు చెప్పటం మరచి పోయాను. ఈ సమ్మర్ లో మామ్యారేజి...యింకా ఏదేదో చెపుతూంది.

నాకేం అర్థగావటం లేదు. సమ్మర్ లోనా...అని మాత్రం అనగలిగాను...మళ్ళా తమాయించుకొంటు ఎంటి? వసంత వేళాకోళానికి కూడా ఓ హద్దంటు వుండాలి అన్నాను.

వేళాకోళమా!...మా బావతో నేను...పెండ్లాడటంలో మీకు చెప్పాల్సిన వేళాకోళ మేముంది? కొంటెగా చూస్తు గలగలా నవ్వేసింది.

గుండెలు పగిలి పోతున్నట్టనిపించింది. జీవితమే విరక్తనిపించి ఏ సన్యాసి ఆశ్రమంలోనో చేరదామనుకున్నాను.

ఆనాడే వసంతమీద నాకు ఎక్కడలేని 'జెలసీ' పుట్టుకొచ్చింది. దాంతో ధూతులు కూడ కల్పించి నన్ను గాఢంగా ప్రేమించి మోసం చేస్తావా? ఆ ప్రేమకు నిదర్శనాలు నూట పదహారు కూడ రాసి పంపాను.

ఆ మూడోనాడు వుత్తరము వచ్చింది వసంతదగ్గిర నుండి. మీరు చాల పొరబడి నా చనువు మీరు ప్రేమగా చూచుకొన్నారు. ప్రేమయినా పర్వాలేదు చెల్లెలుగా. కాని మీరు వాంఛించారు. నేను అలా తప్పుడు అనుకోలేదు. మీ హృదయాన్ని బాధించినందుకు క్షమించాలి_వసంత.

ఆనాటినుంచి మరోవుత్తరం రాలేదు. ఆమె కనుపించనూ లేదు. కాని ఆమె మూర్తిమ[illegible] నా కన్నుల యెదుట అప్పుడప్పుడు మెదలాడు[illegible] అవును నే నప్పుడు పొరబడ్డానేమో !... నా[illegible] చక్కసా[illegible] దుఃఖం పొంగి పొరలకొచ్చింది. అవును...వసంత న[illegible] సోదర భావంతోనే చూసింది...నిజం...నేనే అపార్థం చేసుకొన్నాను. ఉత్తరంపై నీటిబొట్లు ట[illegible]పా మని రాలాయి.

వణుకుతున్న చేతులలో ఉత్తరాని అందుకొని చింపాను.

అన్నయ్యా!

ఇన్ని సంవత్సరములు తర్వాత యిలా ఎందుకు వుత్తరం వ్రాస్తున్నానో నీకు అర్థంగాదు. ఈనాడు నేను ముగ్గురి పిల్లలతో, పూరిగుడిశెలో మినుకు మినుకు మంటున్న దీపకాంతుల్లో యిప్పటికే విషజ్వరంతో శవాలయినయి పిల్లల్ని చూస్తు మరోకాసేపటికి నేను వాళ్ళని కలుసుకు బోతున్నాను...బోయేముందు...

సంవత్సరం క్రితం మీరు వ్రాసిన ఉత్తరం మా బావగారి చేతబడిందట. దానిలో ఏమి వ్రాశారో ఏమో! ఆ మరునాడే బావ విషంతాగి చచ్చిపోయాడు. అదంత నావల్లనే అని అత్తమామ వెడలగొట్టారు. ఆ చిన్న పిల్లలతో ఓ అజ్ఞాతస్థలంలో యిన్నాళ్ళు బ్రతికాను.

కాని...వాళ్ళు. నేటికి దూరమయ్యారు...ఇక నాకు యీ ప్రపంచంలో 'నా, అనే శబ్దం వినిపించదు. అందుకే...నీకు కడసారిగా...నే వెళ్ళిపోయేముందు... యీ నాలుగు పొడిపొడి వాక్యాలు రాయాలనిపించింది రాస్తున్నాను...కలం జారిపోతూంది...మరో క్షణంలో నేను...ఆ పైన ఏమి వ్రాయలేదు. క్రింద వసంత అని మాత్రం వుంది.

కళ్ళుతిరిగి పోయాయి ఆ ప్రయత్నంగా నానోటి వెంట వసంతా! క్షమించమ్మా! క్షమించు నేను పాపిని తల్లీ! నేను పాపిని. నీ జీవితంతో చెలగాట మాడాను.. క్షమించమ్మా.. అప్పై పడి పోయాను. మరెప్పుడు లేచానో?!

(5వ పేజీ తరువాయి)

కాలన్నీ అమలు జరగాలంటే రైల్వేల తోడ్పాటు ఎంతో అవసరం. లక్షలకొలది టన్నుల సరకు ఒక చోటునుంచి మరొకచోటుకి రవాణా చేస్తేనేగాని ఈ పథకాలను అమలు జరుపడం సాధ్యంకాదు. ఇంత భారీ మొత్తున సరకును వేసుక[illegible] చేయగల తాహతు ఒక్క రైల్వేల[illegible]. కనుక ఫ్యాక్టరీలు ఆనకట్టల [illegible]ణంతోపాటు కొత్త రైలుమార్గాల నిర్మాణానికి కూడా పథకాలు వేసుకోవడం జరిగింది.

గడచిన 15 ఏళ్ళలో మన దేశంలో 4,000 కిలోమీటర్లకు పైగా నిడివిగల కొత్త రైలు మార్గాలు వేయబడ్డాయి. ఈ రైలుమార్గాలలో కొన్ని చాలా దుర్గమమైన ప్రాంతాలలో నిర్మించవలసి వచ్చింది.

(6వ పేజీ తరువాయి)

మనస్సు ఎంత బాధగావుంటుందో అది మనం మనస్సులో గ్రహించాలి. నిజంగా ప్రాణస్నేహితులైనప్పుడు, విశాల హృదయంగలవాడైనపుడు తన ప్రాణముమకూడా స్నేహంకోసం త్యాగంచెయ్యటానికి సిద్ధమౌతారు. ఎంతోమంది త్యాగంచేస్తున్నారు కూడా. కొందరు ప్రాణం త్యాగం చెయ్యటం పాపమని అని తలంచి తలంచి చివరకు పిచ్చివానిలా తయారౌతారు. అలా ఇతరుల మనస్సులు బాధపెట్టించటంకంటె ఏకాంతంగా జీవితం గడపడం మంచిది. తన మనస్సు ఎలాంటిదో తను గ్రహించినపుడే ఇతరుల మనస్సులు గ్రహించగలిగిన వాడౌతాడు. కొందరు ఇతరులతో నీమీం నాకు చాలా ప్రేమ, అభిమానం వుంది అని ఉత్తర రాస్తుంటారు. గాని ఆ వుత్తరం వ్రాసినవారి ప్రేమను హృదయం లేనివారు గ్రహించలేరు సరిగదా అతనిని ఒక కీలుబొమ్మగా ఆడిస్తున్నారు. కొందరు బాలకులే అవ్వ వచ్చు లేక పెద్దవారే అవ్వవచ్చు. వారు నిర్మలమైన మనస్సుతో ఇతరులకు వన మనస్సులో వున్న భావాలు తెలియపర్చినపుడు వారు ఆ విషయములు పెడ చెవినిబెట్టి ఇతరులను బాధిస్తుంటారు. కొందరు మాత్రం, నా మనస్సు ఎలాంటిదో అతని మనస్సు అలాంటిదే అని తలంచి అతనికి సంతోషము కలిగినట్లు ప్రవర్తిస్తుంటారు. అప్పుడు వారిద్దరు ఈలోకంలో మనుష్యులుకాదు, దేవతలుగా కూడా పరిగణింపబడవచ్చు. అంటే వారు అంత సంతోషంగా, హాయిగా సుఖంగా, కాలం గడపవచ్చు. అపుడు మనుష్యులే వేరుగా కనిపిస్తారుగాని మనస్సులు ఏకమై స్థిరంగా ఈ ప్రపంచంలో వారి ప్రేమ, స్నేహం, ఒక కలగా మిగిలిపోతుంది. సుహృద్భావంగలవారు చాలామంది వుండవచ్చు. గాని వారు ఇతరులకు తమ గొప్పతనం చాటుకోరు. వారి గొప్పతనం ఇతరులు చెప్పుకొన్నప్పుడే వారి గొప్పతనం.

Edited and Published by A.N. Raghavachar, No, [illegible], Krishnappa Naick Tank St, Madras-1
Printed by R. Bakthavachalu Bharathamatha Press. No. 39, Anderson St, Madras-1